

fra den nuværende enkelte Vielse til den fremtidig dobbelte, som vi ønske, det skal blive, at forlange, at Parterne skulle rejse længere fra deres Hjemstavn for at blive viede, end de nu ere nødte til. Derfor ere vi altsaa blevne enige om at fastholde Forslagets oprindelige Lønte, at Vielse i begges dens Former skal kunne ske i det Sogn, hvori Parterne eller en af dem have fast Ophold. Det Udtryk „fast Ophold“, have vi, som ærede Medlemmer ville se senere, brugt i Stedet for „hører hjemme“ som et klarere Udtryk, navnlig med Hensyn til Dyende. For saa vidt har Flertallet altsaa her sluttet sig til Forslaget i dets oprindelige Skikkelse, men dernæst have vi været enige om at gøre en Forandring i dets oprindelige Indhold, idet vi i Stedet for Sognekogeden have sat Ægtestabsforstanderen. Disse Ægtestabsforstandere skulle i Kjøbenhavn og Købstæderne være Magistraten ligesom nu ved borgerligt Ægtestab, og i de Handelspladser og Landkommuner, hvor en Herredsfoged eller Birkedommer har Kontor, denne. Vi have dermed saa vidt, som det var muligt med vort Hovedformaal for Dje: ikke at paabyrde Parterne usornøden Ulejlighed, imødekommet det Ønske, der fra anden Side har været fremme, om at lægge denne Myndighed i Haanden paa juridiske Embedsmænd. Men uden for de Kommuner, hvor en saadan juridisk Embedsmand har Kontor, der er det, vi have lagt Myndigheden i Haanden paa særlige Ægtestabsforstandere, der skulle vælges af Kommuneraadene. Vi have ogsaa der ønsket at gøre Skridt i Retning af det Selvførelse, som vi ønske mere og mere maa blive indført, og den Myndighed, som vi mene i steds større Grad bør lægges i Hænderne paa de kommunale Raad. Vi gaa selvfølgelig ud fra, at det i de allerfleste Tilfælde vil være muligt for et Kommuneraad at faa en Mand eller Kvinde til frivillig at paatage sig Hvervet som Ægtestabsforstander. At det er et Tillidshverv, og derfor et Hædershverv — foruden at det lønnes lidt, det er jo 5—6 Kr., de kunne saa for hver Vielse — er der ikke Tvivl om, saa det vil vel i de allerfleste Tilfælde lykkes at faa dette Hverv frivilligt udført, saa meget mere som det i de Kommuner, hvorom der her er Tale, vil betyde saare lidt Arbejde for vedkommende; lad der være 5—10 Æg-

testabsindgaæelser i en saadan Landkommune om Aaret, det er vist det højeste, og det er virkelig ikke for stort et Arbejde at lægge paa et Menneske. Maa jeg her indskyde, at Forslaget om, at Ægtestabsforstandere bestikkes til at udføre dette Hverv, ikke er noget nyt her i Tinget, det havde man allerede i Udvalgets Flertalsforslag i 1881—82. For det Tilfælde, at det ikke skulde være muligt at faa nogen til at gøre det frivilligt, have vi jo ogsaa der maattet have en Udvej, thi gifte maa Folk jo have Lov til at blive ogsaa paa Landet, hvor der ikke er en Herredsfoged eller Birkedommer, og der have vi da valgt at give Kommuneraadet Ret til at overdrage det som et borgerligt Ombud. Fra anden Side er man imod dette, men jeg skal i Øjeblikket ikke komme videre ind derpaa, førend der fra den Side maatte blive givet mig Anledning dertil. — Med Hensyn til Forslag under Nr. 29 gælder det samme, som jeg sagde med Hensyn til Forslaget under Nr. 4, at det i Relation til det oprindelige Forslags Indhold kun er en Redaktionsændring. At der saavel i det oprindelige Forslags Bestemmelse som i den her foreslaaede Form ligger noget reelt, skal jeg ikke bestride, men fra vort Standpunkt er det kun en Redaktionsændring, og jeg skal derfor vente med at tale nærmere derom, til der fra anden Side maatte blive givet Anledning dertil. — Nr. 30, 31 og 32 ere kun Redaktionsændringer. — Nr. 35 er allerede forklaret ved, hvad jeg sagde under Iste Behandling, at det var nærmest en Forglemmelse, at man ikke havde faaet fastsat i det oprindelige Lovforslag, at for disse Bevillinger, de saakaldte „Rongebreve“, skal der betales det samme Gebyr som hidtil. — Nr. 36, der hænger sammen med Nr. 40, gaar kun ud paa at stryge den Forordning, som det oprindelige Lovforslag stillede om, at Forloverne selv skulle være til Stede ved Velsen. Vi ere blevne opmærksomme paa, at der egentlig ingen Grund er til at forlange det — det kræves jo heller ikke nu — og det vilde i alt for høj Grad kunne forlede til at tage til Forloverne Folk, som bo i Nærheden, men som maaste ikke kende nær saa godt til de vedkommendes Forhold som andre, der bo længere borte, som ikke have lyst til at gøre en Rejse for at komme til Stede, men som med langt større Sikker-